

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Cavssini Trecensis E Societate Iesv, De Eloqventia
Sacra Et Hvmana**

Caussin, Nicolas

Coloniae Agrippinae, 1626

Chrysostomi humilitas. Capvt XXIV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68724](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68724)

ptima ho. quanta vestimentum, eum in lectum quis se co-
in Psal. 115. fert.

Rom. 3. ad Tit. Cauendam sacro Oratori in carpentia vitij
iracundiam, sed quod olim Phinees fecit, iugu-

Rom. 6. landum, & non irascendum. Hoc est, sceleru ver-

3. in Timot. bi diuini gladio sine ulla vitiosa animi commo-

Rom. 8. in 1. ad Timo. suam explere videatur cupiditatem.

27. in 1. Co. Inter concionandum personas nominatim non
vint. esse perstringendas, sanare enim oportet errantes,
non efferrare.

Maiorem concionis partem moribus recte im-

pendi.
Tria ad ciuitatis perfectionem esse necessaria,
pietatem ciuium, misericordiam in pauperes, no-

mitatum detestationem.
Ecclesiasti balbutiendum sepe cum populo
quo sit fructuosior.

Eundem oportere summa patientia esse pradi-
tum, & tranquillo animo more piscatorum ex-

pescare, donec pisces se in rete induant.
Caveas omnino concionator à vanitate, &
delicijs, duobus scopolis in illo concionum freto
vehementer periculosiss. Studeat tamen valetu-

dini, quo suo ministerio defungi alacris possit.
Nec facilem, nec omnino auram habe-

at ad ea qua deferuntur crimina.

tia spes omnium maximæ adblandiebantur,
se in solitudines proripuit, vt humanam glo-
riam forti animo calcitam subigeret. Quanto
vero hominum conatu ex ea vitæ quam ele-
gerat tranquillitate ad sacerdotia, curasq; ec-
clesiasticas sit proiectus, nemo nescit. In ain-
plissima porro dignitate collocatus ita lege-
fit, vt, Non sua lagena immolare, quod vetatur
in sacris; sed contentissimo quodam ani-
mi ardore in Dei gloriam niti videretur. Ita-
que plausus & acclamationes oderat, humanas
laudes respuebat; Nullum illi acroama du-
rius quam disertu laudatoris oratio, nihil
modestis auribus grauius quam assentatio vi-
debatur. Contra acerbam exilij ignominiam,
angores animi, corporis iam ætate & mor-
bis confecti cruciatus suas existimabat deli-
cias, & hæc quidem magno conscientie thea-
tro contentus patientissime deuorabat, vt
nec vellet in publicum si posset affluere con-
stantie famam. Nam & in epistola ad Olym-
piadem ait, se in suis ærumnis volitare, &
exultare, quasi ingentes nactus esset diuitias,
rum præcipit, vt hæc contineat, nec cuiquam
enunciet, imò etiam eorum ora qui hæc narra-
bunt comprimant.

Habacuc.
1. 16.

Vide ep. 14-
ad Olymp.

Eiusdem constantia, & grauitas.

CAPVT XXV.

Chrysofomi humilitas.

CAPVT XXIV.

Nitebantur autem eximie virtutes insigni-
nis modestie, demissionisque radicibus,
quam à puero vehementer adamauit,
nam cum parentes pro suæ nobilitatis splen-
dore cum lauto quodam seruitio stipatum
vellent scholas frequentare, totam illam hu-
manarum rerum pompam modestissimus a-
dolefcens repudiauit, & vix eò adductus est, vt
vno duntaxat famulo vteretur. Cumque ma-
gnum illud ingenium quod supra ætatem se
efferebat, non possent homines non admirari,
crebrisque gratulationibus prosequi, obla-
tos sibi etiam tum in hoc primo ætatis limi-
ne magno à scholarum moderatoribus hono-
res terre non poterat, sed grauare adco sustine-
bat, si qui modo comiter abijci non pos-
sent, vt cum facile intelligeres onera, non
honores gerere. Quamobrem eo tempore quo
de ingenij claritate, præstantissimaq; eloquen-

VERUM, vt cum de rebus ipsius ageretur, ni-
hil erat humilius, sic vbi Dei causa & re-
ligio suadebat, nihil erat altius, nihil
constantius. Equidem miror hominem inter
hæc aulæ fulgura & corruscationes, inter ex-
cussam vim procellarum, inter iactus fulmi-
num, iam ictum, iam fumentem, iam nefarijs
illis tradis in sanctissimum caput injectis ar-
dentem, omnes scelerum machinationes, &
omnes imperiorum fastus, veluti ruentis in se
coeli pondus ineluctabili quodam vigore spi-
ritu excipere.

Quis enim non suscipiat primum magni
illius Ioannis cum Gaina congressum? Venit
homo Arianus Cōstantinopolis Arcadij Im-
peratoris tumens amicitia, magnum aliquid
anhelans, adumbrata bellicarum rerum glo-
ria circumfluens, ingenti militum satellitio,
& Arianis clientibus quasi canum gregibus
vndique succinctus. Et ne quid ad singularem
malitiam decideret, quæ suam scelere potentiam
arua

Vide Theod.
1. c. 32.
Baro. an.
400. 72.

GGGG